

עם בוא החופש הגדול,
נאחז אצל התלמידים, אמורים, ולאנשי החינוך -
חופש נעים ורגוע, מילוי מצברים,
והתנסות בחוויות יפות ומעניינות.
חופש נעים וכיף אכולם!

אתרי 40 שנות חינוך והוראה

יהודית פלד

כשחושבים על 40 שנות הליכה במדבר, מצטיירת תמונה קשה, ארוכה ומתישה... וכשאני מביטה עתה לאחור, על ארבעים שנות חינוך, מתבאר לי עד מה קצרים הם החיים... שתי תקופות שונות נכללות בשנים אלו: תקופת ביה"ס המקומי בביה"ש, ותקופת ביה"ס האזורי בעין-חרוד.

תקופת התום של עבודתי התחילה עם כיתת "שיבולים", כיתה ראשונה, שרובה - בנים בכורים לבני המשק, זיוה, המחנכת הגיינגיית הדינאמית, ואני צעירונת, שרק השתחררה מהצבא וכבר שובצה לצוות המטפלות. לומדת אט-אט את ההווי המקומי והופכת לשותפה פעילה במה שכונה מאוחר יותר "מעבדה חינוכית". בשנת 1971, לאחר לימודי, התחלתי לחנך את כיתות "ברושים", "דקל" (בזמן מלחמת יוה"כ), ואח"כ את "דגן", "רותם" (5 שנים!) ו"ערבה". טיפסתי לאט מכיתות היסוד לחט"ב ולחט"ע, לומדת רבות מהמחנכים הגדולים שלנו - **ציפורה, שורי, אריה, הדסה**, ומנסה למצוא את השביל האישי שלי.

המחנכים של אז התאפיינו בהיותם סמכות בלתי-מעוררת של ידע בכל התחומים, סמכות פדגוגית הקובעת את אורחות-החיים, מעורה בחיי החברה, בעבודה, מקימה ועד שינה. כל שנלמד בחוץ, בטבע ובסביבה, (הטיול השבועי, הגינה, פינת-החץ) היו חשובים לא פחות ממה שנלמד בכיתה, ואולי אף יותר. העבודה העצמית, הייתה כזכור לכל, הערך המוביל: מי לא זוכר את הגיוסים הרבים אליהם יצאנו בחום היום עם תלמידנו לעישוב ודילול כותנה, את **דוד שושני** הרוכן איתנו על ארבע ובוחן תוך-כדי את ידיעות התלמידים בספרות, תנ"ך ותולדות א"י, גיוס עשרת הימים

הסתיימה שנת הלימודים תשע"א

לקטיף האשכוליות, חצי שעת עבודה, החיפוש אחר מקומות עבודה עם **מרים ברונשפיגל** ועוד.

בספר "היינו העתיד", מיטיבה **יעל נאמן** לתאר את מקומה של העבודה בחיי הילדים:

"כמו שלעבודה לא היה התחלה וסוף - כך גם לנו. קשה היה להבדיל בינינו לבין העבודה. פחדנו לשאול שאלות בנוגע לעבודה, פחדנו להעיק, להאט את צעדיהם של המבוגרים, להעיב על הספקיהם, לעצור את המערכת הנוסעת קדימה.

לא הצלחנו לרצות את השיטה, שהייתה לכאורה אלימה ועדינה, לא ביקשה לעצמה דבר, ופנייתה כולה התחשבות ללא תובענות: "כל אחד לפי יכולתו". אבל מי באמת יודע מהי מידת היכולת, הרי אין לה קצה וגבול. השיטה שלנו לא רוצתה אף פעם. הרגשנו אשמים... העבודה לא דרשה רק חריצות... היא הייתה כמו חוש נוסף, ממד נוסף, איבר נוסף. היא הייתה בחוץ והייתה בתוכנו. אנחנו ניתנים להחלפה היא לא. (עמ' 155).

בכל שעשינו כמחנכים הייתה טוטאליות ורצינות תהומית, מתוך תחושה שזו הדרך, אחרת - אין. החינוך לחיי קיבוץ, למעורבות בחברה הישראלית, לנקיטת עמדה, להשתתפות בעצרות (כמו הפגנת האחד במאי, למשל), בכל מה שראינו כחינוך ערכי. כל אלה התחילו להשתנות ולהתערער, בעקבות השפעות חיצוניות - מלחמת יוה"כ, נפילת 'המערך', דחיקת התנועה הקיבוצית בהדרגה מהמרכז לשוליים, ותהליכים פנימיים שהציפו ספקות ושאלות בנושא הלינה המשותפת. אלה היו גורמים להפרת שווי-המשקל בין המחויבות והלויאליות המוחלטת - לכלל, לבין הרצון ההורי לקחת חלק פעיל בגידול הילד. היום הדברים הללו נשמעים נדושים וידועים, שפעת הספרים, התערוכות והסרטים, שעוסקים בנושא מוכה עד כמה הוא טעון וצורב בתודעת בני הקיבוץ לדורות.

פעמים רבות נאמר לי ע"י חניכים לשעבר, שלא לימדנו אותם להיאבק, גם לא להצטיין ולהגיע להישגים, כי כולם היו צריכים להיות ב"גובה דשא". אבל, ככל שאני מתבגרת, מביטה סביבי ורואה לאן הגיעו רבים מחניכינו, התמונה מתבהרת, ובהחלט יש מקום לגאווה על האיכות, הרצינות, האכפתיות והיצירתיות של בנינו. כשביה"ס המקומי נחלש בשל התמעטות התלמידים והמשבר הכלכלי, חשנו שאין ביכולתנו להחזיקו ולהשקיע בו את מירב האפשרויות של חוגים ומגמות, והתחלנו לדבר על מעבר לבי"ס אזורי.

באותה תקופה הייתי עם **נתנאל** בריכוז ביה"ס, מאוחר יותר השלימו את המהלך הכואב **תמר כרמי** ו**יפתח גלעד** כמרכזים. בוויכוחים הקשים עם דור המייסדים, שראו בצדק, את בי"ס כעמוד התיכון של המקום, הרגשנו כמי שממוטטים בסיס קיום איתן של ביה"ש, אבל הבנו שחייבים לפתוח את ילדינו בפני העולם החיצון, להפגיש אותם עם חברה רחבה יותר ועם מגוון גדול יותר של אפשרויות לימודיות. כך תם עידן התום, הביתי, המגוון, וגם התובעני עד מאוד.

עברנו בשנת 1992 לעין-חרוד, סגל גדול ומכובד של מורים, שניסו להביא עם תלמידיהם את המסורות שהתגבשו בביה"ש. לא התקבלנו בחיבוקים, ופעמים רבות הרגשנו כטירונים מתחילים...

השוני הגדול היה לא רק בהיקף, אלא גם בחלקו של המחנך ב"עיצוב" חניכיו. חשתי מאז את המתח בין הרצון ל"חנך" למעורבות, לערכים, לנקיטת עמדה, תוך

קיום פעילויות קהילתיות שונות, שהבאנו איתנו מביה"ס המקומי, לבין היעד המוצהר של ביה"ס ושל ההורים להגיע להישגים, לציוני בגרות גבוהים ולאחוזים מרשימים של מקבלי התעודה.

כמורה לספרות ותנ"ך ניסיתי תמיד להביא לפתחם של תלמידיי את אוצרות התרבות היהודית שלנו. לעניינם, למשוך את מבטם אל מעבר לנגלה, לגרום להם להשלים פערים, לשאול שאלות, להתריס, למחות, להגיב, ובלבד שלא לקבל באדישות את המתרחש מסביבם. לשמחתי, הספרות והתנ"ך מזמנים את האפשרות להיות קשובים לאחר, להיפתח ליופי, להרגיש את המילה הכתובה, המושרת והנאמרת, לחפש את האמת מבלי לדרוס אחרים.

פעמים רבות הרגשתי שהפיצוי על העבודה הסיזיפית עם בני הנוער הוא בנעורי הנצח, שמקנה השהות המתמדת בתוך-תוכה של תסיסת הנעורים רווית ההורמונים... אבל, בשנים האחרונות חשתי יותר ויותר את קוצר-הרוח של התלמידים, שגדלים בעולם הסובל מבעיות קשב וריכוז, וכל מה שמעבר ל"קליפ" "שוט", או sms, אינו בתחום קליטתו. חיפשתי ולא מצאתי את הנחת של קריאה

איטית ומענגת, ואת הלימוד מתוך צורך אמיתי, ולא כחלק מהמרץ אחר התעודה. בצד זאת, ביטויי האלימות, התוקפנות כלפי ה"אחר", ההתרדדות, העיניים הכבדות (של חלק הולך וגדל מהתלמידים), הורו לי ש"עבר זמני... קלטתי את מה שאמרה לעצמה לאה גולדברג בהיותה כבת 54:

"אל תנסה ללכת עם הדור

הדור אינו רוצה שתלך עם הדור

הדור הולך למקום אחר

ולך אין הזמנה..."

כן אמרתי לעצמי: גם את הגעת למקום ולגיל שבו אפשר להתחיל לעשות דברים אחרים, להרפות מעט מהמחויבויות הרבות, שלא לדבר על השתחררות מביקת מבחנים ומחברות, משיבות, מהתיק הכבד והיומן העמוס באותיות קטנטנות, מתלמידים מתבגרים מבולבלים ולפעמים חצופים... קומי, צאי לדרכך! אבל, איך אוציא מהתיק שלי את תחושת המחויבות? שהרי כאדם וכמורה-מחנכת בת-הלוויה הצמודה שלי היא תחושת מעורבות ואחריות, לפעמים מעיקה, כלפי המתרחש מסביבי - עוולות החברה, אי-צדק ביחס ל"אחר", שחיתות, וכמובן, לנעשה בבית-הקיבוצי.

פעמים רבות התרו בי ילדיי שארפה, ש"אזרום", שאחיה את העכשיו, כי אין עוד פעם, שאקח את החיים ב"קול" ב"שאנטי", ואני תוהה אם באמת כעת כשהגיל מאפשר כל זאת תרפה גם אותה הכרת מחויבות לעולם ולאדם עליה גדלתי ואליה חינכתי את ילדיי וחניכיי? ימים יגידו...

כל שאני יודעת הוא שלעובדים בחינוך, אין פריבילגיה להיות אדישים למתחולל סביבם, והם אינם יכולים להניח לייאוש לשתק את חשיבתם ומעשיהם. למי שבחר בדרך חיים זו נדרשת **אמונה רבה**, שאפשר ע"י נטילת אחריות, לשנות את הדברים, לשלוט בהם ולהוליקם למחוזות הומאניים יותר, על-אף שבעולם הציני שלנו כל זה הולך ונעשה נדיר וקשה יותר למימוש. לשותפיי לדרך, המורות והמחנכים הממשיכים, אני מאחלת שתהיה בהם אותה אמונה, שלא הכול הבל הבלים שיתכן, שאפשרי....

הסתיימה שנת הלימודים תשע"א

* אפילו

כשהתחלתי לחשוב על הפנסיה, ראיתי את עצמי משוחררת וקלילה, אדונית לזמני ופנויה לכל אהבותיי ואהוביי – הנכדים, הילדים, החברים, הבית וכל אשר בו, ובעיקר, הספרים הממתינים לי בסבלנות. קצת ללמוד בטעם, קצת לכתוב בטעם....

והנה, בעודי חולמת חלומותיי הגעתי בוקר אחד למרפאה לשעת חלוקת התרופות והתור מתארך, וסביבי פנסיונרים רבים. נכנסת ר' ונאנחת: "הוי איזה תור", ואני אומרת לה בחיך: "כן, אבל לאן את ממהרת, הרי את פנסיונרית, וכל הזמן שבעולם בידך". היא צוחקת ואומרת: "מה, את לא יודעת שהפנסיונרים הם האנשים הכי עסוקים בעולם? מרפאה, חוגים, ילדים, נכדים, בישולים, נסיעות, אינטרנט, טלוויזיה, קצת גינה, קצת מרפסת מול מרפסת, והיום כבר עבר". ולידי נאנחת נ' ומחזקת את דבריה: "את לא מתארת לעצמך כמה זה קשה, ואם הילדים כאן לידך - שבעתיים, וגם עליך לזכור, שהכול הולך יותר לאט, וכשמגיעים כבר לספר בקצה היום, העיניים נעצמות, כי פשוט יותר עייפים... וכשאני חושבת שהייתי צריכה להכניס ביום כזה גם את העבודה, אני לא מבינה איך עשיתי כל זאת...". את התרופות החלטתי להשאיר במרפאה. נסתי על נפשי, כדי לגונן על חלומותיי התמימים...

תודה ליהודית על ההשקעה האיכותית, הסבלנות והמסירות בעשייה החינוכית במשך עשרות שנות הוראה! בהצלחה בהמשך הדרך.

"הקיבוץ"

לאחר למעלה משנה של עבודה, במהלכה 'חרשו' את הארץ, צילמו בעשרות קיבוצים, נפגשו ראינו מאות חברים, מכל הגילאים, ואספו כמות אדירה של קטעי-וידאו מעשרות קיבוצים, הושלמה עריכת "הקיבוץ" - סדרה חדשה בבימויים של צמד היוצרים הדוקומנטאריים המוערכים - מודי בר-און וענת זלצר.

בסדרה מובא סיפור הקיבוץ בצורה מקיפה, מהתקופה ההרואית של ימי הקמת הקיבוצים, דרך בניין המדינה וביסוסה, סיפורם של המייסדים וממשיכיהם, המשברים, והצגת התמורות שחלו ברעיון הקיבוץ לאורך השנים. (הסדרה הופקה במסגרת 100 שנות הקיבוץ).

הפרק הראשון ישודר במוצאי שבת 2/7 בשעה 22:00, תחילה בערוץ 8 של חברת "הוט", ובשבתות שלאחריה ישודרו שלושת הפרקים הבאים. בחודש ספטמבר תחל הקרנת כל הפרקים בערוץ 1.

לא כדאי להחמיץ!

טעם מר בא'רוץ הסיום 2"2

קרן ארנון, סגנית מנהלת

סיום שנת הלימודים בבית-הספר הרב-תחומי 'עמק חרוד' לווה השנה בטעם מר לכל

הנוגעים בדבר, עקב מעשה בלתי ראוי של בוגרי י"ב. יש להקדים ולומר שבמהלך כל שנת הלימודים נעשו מאמצים חינוכיים רבים עם בני המחזור על-מנת למנוע הישנות 'מסורת' המכוערת של פרידה ונדאליסטית מביה"ס. התלמידים, יחד עם הוריהם, התבקשו להימנע מכל פעילות פרובוקטיבית בלילה שלפני סיום שנה"ל. גם בשיחות אישיות, כעשרה ימים לפני הסיום, נתבקשו תלמידים מובילים בשנתון, שלא יסבכו את עצמם, את

בני מחזורם, ואת ביה"ס במעשים לא שקולים, שהשלכותיהם יהיו כואבות. כולם הפגינו הבנה והבטיחו ש"הם בכלל לא מתכוונים לעשות דבר..."

צוות בית-הספר התעודד, כאשר שבוע לפני הסיום, מצאנו את חצר ביה"ס מקושטת בבלונים צבעוניים, שמחנו על המשפט שבחרו לכתוב בגדול: 'בלי כאב, בלי דמעות, כאן דרכינו נפרדות', ושיבחנו מאד את התלמידים. חשבנו לתומנו שאמנם הפעם ניפרד בלי דמעות, בהרגשה טובה, שהתלמידים בחרו לסיים את שנות ביה"ס בטוב ובחיוך.

אך, בבוקר יום ב', 20.6, יום חגיגי של הענקת תעודות וסיום שנת הלימודים, חשכו עיניהם של כל מי שהגיע לחצר המרכזית של בית-הספר! ראשית, קפצה לעינינו מודעת-ענק 'חשבתם שזה הכול?' החצר הייתה זרועה באדמה, באבטיחים מנופצים, דגים מתים. אל תורן הדגל נקשר חמור, ובסמוך, תרנגולות כפותות. צחנה עזה ריחפה באוויר. בחצר הצדדית נבנה מגדל של שולחנות וכיסאות. שיא המעשה המכוער היה מודעות אבל מבהילות, שקישטו את הבניינים הסמוכים, ובהן נכתב: 'בצער רב וביגון קודר, אנו מודיעים על מותו של ביה"ס הקיבוצי'. מי שראה את 'המיצג' הוונדאליסטי הזה התחלחל, והרגיש שהפעם נחצו כל הקווים. יש לציין שאת פעולותיהם ביצעו בני-המחזור כשפניהם מכוסות לבל ייראו במצלמת החצר (כנראה מתוך מודעות לכך שהמעשים חריגים בעליל).

בשיחות הרבות שקיימנו עם התלמידים לאחר מכן, טענו הבוגרים שהתכוונו לעשות מיצג שמסמל את היותם 'המחזור החקלאי האחרון', ועל כן, גם תלו מודעות אבל המכריזות על מות בית-הספר הקיבוצי.

על-פי ההבנה והתחושה של צוות ביה"ס מעשה זה הוא מעשה בלתי-ראוי, משום שיש כאן אמירה שכל מי שאינו משתייך לקבוצה מסוימת - שווה פחות. האבל, כביכול, על מות ביה"ס הקיבוצי, הוא ביטוי לחוסר היכולת של אותם תלמידים לקבל את האחר, השונה, בין כותלי ביה"ס, וחוסר רצון למצוא דרך לשפה משותפת עימו.

על-מנת לא לפגוע בחפים שלא שיתפו פעולה, החליטה ההנהלה הרחבה לקיים את חג המחזור, ולמנוע את השתתפות מבצעי המעשה (הידועים) בחג. זאת מתוך אמונה שאנשים בוגרים, גם אם צעירים הם, חייבים להיות אחראיים למעשיהם.

החלטה קשה זו באה להדגיש ולסמן גבולות ברורים של 'מותר ואסור' המחייבים את כולנו כבני-אדם, כאזרחים, כמחנכים, חניכים והורים. בשום אופן לא נוכל להשלים עם המצב בו 'איש הישר בעיניו יעשה', ובו יש שווים יותר ושווים פחות. לביה"ס יש סדר-יום והתחייבות חינוכית רחבה, והיא - מתן מרחב לימודי וחברתי המאפשר ומקדם את כל הבאים בשעריו.

צוות י"ב וצוות חג המחזור היו ערוכים לסייע לכול שאר 80 התלמידים להתארגן מחדש ולהעלות את חג המחזור. אך כל בני השנתון בחרו להזדהות עם חבריהם, ולא להשתתף כלל. לצערנו, למרות המסר החינוכי הברור של בית-הספר, החליטו הורי התלמידים, בצעד בוטה ומתריס, לתת גיבוי בלתי-מותנה לפעולותיהם ולהעלות את הצגת הסיום בכוחות עצמם.

בית-הספר דוגל בעשייה חינוכית שוויונית, ומאמין באמירה החינוכית האמיצה שבטיאנו, ועל כן לא יכולנו ליטול חלק באירוע הפרטי שבני המחזור והוריהם ארגנו. הגיעו אלינו ביטויי תמיכה רבים בצעד שנקטנו מהקהילה הרחבה של בית-הספר, כגון: "ואיך יחגגו את סוף הטירונות ביחידה מובחרת? יקשרו פלסטיני לעץ? יפרצו לאפסנאות וייצבעו את המדים בסגול? וכשיגמרו את התואר הראשון יכתבו גרפיטי על קירות הקמפוס? מה, זאת לא זכות טבעית לחגוג?"

בעולם הפוך ומטורלל בו כל מנהיג ונשיא הוא עבריין בפוטנציה, בעולם בו הקומבינה ועיקום ערכי יסוד של מוסר היא נורמה מקובלת, עיוות צדק והתנהלות חברתית לא בריאה הם הכלל, בעולם שבו ספורטאים או מודלים אחרים לחיקוי לוקחים שוחד ומטים משחקים - דווקא אנחנו חייבים להקפיד ולהיות דוגמה ומופת להתנהלות שאיננה נותנת יד 'לקריצת-עין' חברית, והסתרת מעשים פסולים בשם אידיאולוגיה זו או אחרת. 'מה כבר קרה?' - היא התנהלות שאסור בשום אופן לתת לה יד. בית-הספר ימשיך ויעשה הכול על-מנת לחנך לקבלה שוויונית של כל באי המוסד, תוך התמודדות חינוכית יום-יומית. אנו בטוחים בחובתנו לדבוק בערכים אלה בכל שעה, ובמיוחד בימים אלה.

* תגובה אישית *

אני, כאימא לבן שסיים זה עתה י"ב כיתות, רואה בחומרה את המעשה שגרם לעוגמת-נפש גדולה לצוות המחנכים. יחד עם זאת, לאחר שבשנים האחרונות בית-הספר שינה כליל את פניו, אני רואה במעשה זה גם זעקת-מחאה, שיש להתייחס אליה בכובד-ראש.

לדעתי, למרות חומרתו של המעשה, ולאור ניסיונות הגישור הבלתי-נלאים של ההורים והבנים כאחד, היה צריך למצוא דרך פשרה, ולאפשר לבנינו לסיים את הפרק הבית-ספרי באקורד סלחני ומפויס. הטעות היא אנושית, ואילו הסליחה היא אלוהית.

פנינה בר-תור

ברכת התלמידים בתג המחזור

הברכות הוקראו לפני המופע שהתקיים באמפי של עין-חרוד מאוחד

המחנך **יאנוש קורצ'אק** אמר: "זכאי הילד ליחס של כובד-ראש לענייניו. לדיון צודק בהם. עד עתה היה הכול תלוי ברצונו הטוב של המחנך, ברוחו הטובה או הרעה עליו. מהילד נשללה זכות המחאה".

כל מה שרצינו לפני חג המחזור היה לנצל את זכות המחאה, אבל טעינו בבחירת הדרך. אנחנו באמת מצטערים. אין ספק, שמכל התהליך שעברנו למדנו, והרי זה מה שאתם, המבוגרים, מצפים מאיתנו, שנצא מבית-הספר ומהבית עם הכלים הנכונים ללמידה.

אנחנו רוצים להודות למחנכות השנתון, שליוו אותנו בשלוש השנים האחרונות: **להלית, אלינור, הילה וטלי**. הייתן לנו מורות-דרך אוהבות, תומכות ומבינות, וגם אם עכשיו אתן כועסות ויש בינינו מחלוקות, אנחנו מרגישים צורך להודות לכן מכל הלב.

תודה ענקית **לוורד וייסמן**: הרגשנו את אהבתך לאורך כל הדרך.

לבני המחזורים הבאים, אנחנו ממליצים לכם לנצל את זכותכם להביע דעה, אך עשו זאת בדרך בוגרת ומכבדת, שאין בה צער בעלי-חיים וצער לבני-אדם.

אנחנו מודים להורים ולמדריכים, שעמדו לצידנו בשעות בהן הרגשנו לבד. לא היינו כאן היום בלעדיכם, ואנחנו עוד ניפול ונקום, ואתם תמשיכו להושיט יד, כי גם מבוגרים לפעמים טועים. כולנו בני-אדם.

תודה לכל מי שהגיע הערב לשמוח איתנו.

אוהבים, מחזור ע"ד

* ברכת ההורים *

ערב טוב וחג שמח למסיימי י"ב, למשפחות ולכל הציבור, תודה שבאתם לחגוג איתנו, זה מחמם את הלב. ערכנו מסיבת סיום אלטרנטיבית. שמחתנו איננה שלמה הערב. אנו מצטערים ומביעים חרטה על "מעשה קונדס" וחציית הגבול, שגרם לפגיעה עמוקה ובלתי-מכוונת בקרב המחנכות, המורים וההנהלה.

חשוב לציין כי ההחלטה לקיים את מסיבת הסיום איננה נגד ביה"ס. אנו מקיימים את חג המחזור בעד ילדינו ובעד עצמנו. לבוגרי בית-הספר, עומדת זכות טבעית, לגיטימית, מוסרית ומסורתית לסיים ולסגור כראוי פרק-חיים כה משמעותי, אולי המשמעותי ביותר בחייו של אדם. חג זה, הוא גם חיבוק ונשיקה, טרם יציאה לדרך חדשה, מסקרנת ומלאת אתגרים.

צוות בית-ספר יקר: אנו שולחים לכם תודה והערכה רבה על שש שנים נהדרות גדושות חוויות, משמעות ולמידה. אין באקורד סיום צורם זה, לשלול או להטיל צל על הימים היפים הרבים שידענו בבית-הספר. ביום חגנו לא נשכח הורים ובני משפחה שלא זכו להגיע לערב הזה. גלעד שליט עדיין חי חמש שנים בשבי! מייחלים לשובו הביתה במהרה, שיהיה לכולנו חג מהנה.

ציוצים אזכרה!

בת-שבע היינמן, מחנכת

20.6.11, כביכול סיימתי את שנת הלימודים תשע"א, ואני כבר עם הפנים לשנה הבאה, מסיימת מטלות לאוניברסיטה, ובמקביל מגייסת או-טו-טו את מור, בני הבכור, לשייטת 13. (כמה נדודי שינה מחכים לי...)

אני מלמדת בבית-שאן, ביאורט כללי, בית-ספר שש-שנתי, עם כ-500 תלמידים. השנה הבאה תהיה ה-22 במספר! אני מחנכת את הכיתה המתקשבת (כיתת המצוינות ח/2), מרכזת את שנתוני ז'ח', ומרכזת את החינוך החברתי ברצף השש-שנתי. את השנה הזו צלחתי היטב, אולם הגעתי לקו הגמר עם 'לשון בחוץ'. העבודה היום-יומית מפרכת, אינטנסיבית, מאתגרת. כל יום מוליד התמודדויות חדשות אין-סופיות.

כרכזת חינוך חברתי אני אחראית על הטקסים, המסיבות, החגים וכו'. בידיי האחריות על החינוך הערכי-ציוני, חינוכי-לימודי. כאן אני דואגת לחשיפת התלמידים לסל תרבות עשיר בתחום המחול, המוסיקה, התיאטרון, הספרות, האמנות הפלסטית והקולנוע.

בנוסף, אני מובילה את מערך ההתנדבות למען הסביבה והקהילה: התלמידים מתנדבים בבית-הקשיש, חונכים ילדים מבת-ספר יסודיים, מארגנים גמ"ח לפני חג ומועד, מסייעים לגנות בעבודה, מתנדבים במד"א, במשמר האזרחי, בצוותי בידור (ליצנות בגנים), יוצאים לרחובות להפגין למען החזרתו של גלעד שליט, מארגנים קמפיין מיחזור הקורא לתושבי העיר למחזר ועוד. לגאוות היחידה שלנו הוסיפה השנה שכבת י"ב, שחזרה מסנט-לואיס בארה"ב עם גביע ניצחון על השתתפות בתחרות רובוטיקה עולמית.

בית-ספרנו מטפח מצוינות וזוכה לפרסים כמעט בכל תחום: זכינו באות המצוינות לחינוך יהודי-ציוני מטעם קרן אביחי, מנהלת ביה"ס זכתה השנה בפרס 'המנהלת המצטיינת' מטעם רשת 'אורט', המורים משתלמים כל הזמן, רובם בעלי תארים בכירים, וחדר המורים - לומד וצומח, מגובש וחם.

אולם לצד המצוינות, נשאלת השאלה מה עושים עם ילדי החינוך המיוחד, שהוריהם מתעקשים בכל מחיר לשלבם במערכת, ולהגיש אותם לבחינות הבגרות בהצלחה? מה עושים עם כיתות אומ"ץ ומב"ר, שהם ילדים מוכשרים להפליא, אולם עם קשיים של קשב וריכוז, חוסר מוטיבציה (הכול מעניין אותם, פרט ללימודים)- מה עליהם? הם זקוקים למסגרות קטנות, ולשיעורים פרטיים שלא תמיד יש ביכולת הוריהם לממן. כאן נרתמת המערכת שלנו שהכניסה דפוס עבודה שלא קיים בשום מקום בארץ. אנחנו ממוקדי מטרה, לא משחררים אותם, ולו לשנייה אחת, בונים עבורם מערכת מסודרת של תגבורים ושיעורי-עזר, מקיימים קשר ישיר וחם עם ההורים ועוד. פשוט לא נותנים להם ליפול. ואכן, כ-80 אחוז מתלמידים אלה מצליחים בעזרת המערך הלימודי פדגוגי הצמוד לעשות בגרות. כמורה המגישה לבגרות בהיסטוריה וספרות, אלה שנכשלו במועד הראשון מגיעים אליי בחורף להזדמנות שנייה ושלישית. ואכן הם מצליחים!!

ככל שאני מוצאת את עצמי יותר שנים במערכת, אני מרגישה שארוכה הדרך, ויש עוד המון עבודה. אני מאמינה שהנוער הזה מצוין, הוא אחר, הוא חושב, ואנחנו, כהורים ואנשי חינוך, מחויבים לאתגרים החדשים, להתייחס לשונות, להעצים ולהצמיח כל אחד עפ"י כישוריו, ולעולם לא לוותר על האמונה והדיאלוג הפתוח. כי העשייה החינוכית משולה לשלהבת אותה יש להסיק יום-יום, כדי שלא תדעך. מה שנותן לי את הכוח להמשיך הוא הקשר החם והפרגון של המשפחה שלי, החברים בצוות, ההורים, המערכת, והחשובים מכל - התלמידים. האהבה אליהם היא הבסיס להצלחה. לכל עמיתי העוסקים בעבודת קודש זו, אני מאחלת חופשה נעימה, כי הופ, החופש נגמר, והנה זה בא.

מכתב מ'יד ושם'

רוב תודות על שהואלתם להעניק ל'יד ושם' 3 עותקים של עלון בית-השיטה - 'שיטים'. הגיליון מתייחס ליום השואה תשע"א 1.5.11 בנושא מאבקי הקיום בגטו וילנה. חשיבות רבה נודעת להעלאת הזיכרונות על הכתב להנצחת הנספים, וכתיעוד היסטורי למען הדורות הבאים. גיליון זה מהווה תרומה רבת-ערך לאספנו, ויעמוד לרשות ציבור הקוראים והחוקרים הפוקדים את ספרייתנו.

בכבוד רב,

רחל כהן, ירושלים, 14.6.11

כא תיוך על ילד הוא היע

ריניי ארטו, מורה-מחנכת

השם 'דרור' - לא אומר לרבים כלום, אבל להורי הילדים שילדיהם לומדים בכיתה זו - זה קרש הצלה. 'דרור' זו המסגרת היחידה בצפון המטפלת בילדים בעלי לקות תקשורתית, הנמצאים על הרצף האוטיסטי. השנה תהפוך הכיתה לבית-ספר בן 10 כיתות, 66 ילדים, מגיל הגן עד חטיבת הביניים. בכל כיתה נמצאים 5-8 ילדים. ריניי ארטו עובדת ב'דרור' משנת 1998, ועדיין יש לה פרפרים בבטן עם כל תחילת שנה. בנוסף לתעודת הוראה שלה באנגלית היא עברה קורס הסבה ל'חינוך מיוחד'. בשנת 2001 קיבל בית-הספר את 'פרס הנשיא' בחינוך.

- מה תפקידך בצוות?

ריניי: המערכת פועלת משעה 7.45 בבוקר עד 17.00 רצוף, מה שמחייב שני מורים בכל כיתה. אני מחנכת משלימה. התפקיד הנוסף שלי הוא - רכזת 'השילוב' עם תלמידי ביה"ס 'רימון', שכנינו. בתפקיד זה אני רואה את הייעוד שלי. אני נהנית מכל רגע, כי זה אתגר גדול. שום דבר אינו ברור מאליו. אתה לומד ליהנות מכל התקדמות קטנה של ילד.

אתה לומד לשמוח עם מה שיש לך. הפרופורציה לחיים משתנה. אני מאד אוהבת את הילדים ואת העבודה, וקשה להאמין שכבר חצי יובל אני בהוראה, לא שחוקה, להיפך - מאותגרת, מתעניינת, ומעניקה הרבה אהבה. אנו עובדים בשיתוף פעולה מלא עם 'רימון', וכל הזמן משתדלים לשפר, ליעל ולהטיב עם המשולבים והמשתלבים. לאחרונה, אורית ברץ ואני חברנו יחד לעשייה משותפת: הוצאנו את שני בתי-הספר החוצה, והתלמידים ציירו על המדרכות איך נראה להם השילוב. מדהים היה להיווכח מה ניתן לעשות ביחד. אני מאמינה בסינרגיה. זו, בעיניי, מהות השילוב.

- ספרי לי קצת על ההישגים.

ריניי: כל חיוך של ילד זה הישג! כל התקדמות, ולו הקטנה ביותר, היא חגיגה אמיתית! למשל, לפני כ-7 שנים הגיע אלינו ילד שלא דיבר כלל, ואימו ביקשה שהוא ישולב באופן מלא במערכת לאורך כל שעות היום. ב'דרור' קיימת מקהלה כבר שש שנים. אני דרשתי שישתתף גם במקהלה. האמנתי שזה ייתן לו מנוף לדבר, ולימים, הוא דיבר, ואף שר. זה בהחלט מרגש מאוד. ההצלחה היא לא רק שלי, אלא של מערכת שלמה של אנשי צוות חינוכי-טיפולי. ויש לא מעט סיפורים מרגשים.

- ומה עם קשיים, בטח יש לא מעט?

הקושי הוא ברמות שונות. לפעמים הקושי הוא להגיע אל הילד. לא פעם יש קושי עם ההורים והקשיים שלהם מול הצורך לעבוד עם המסגרת. הרבה פעמים אתה מרגיש שהצלחת לקדם ילד, ואז יש נסיגה, ואתה חייב למצוא אליו דרך יצירתית. לשמחתי, אנו צוות גדול, ויחד מחפשים פתרונות 'מחוץ לקופסה'. אחרי הכול שם המשחק הוא - אהבה.

הסתיימה שנת הלימודים תשע"א

בזכר נסו

ראיון עם עדי דיקשטיין
ראיינה: עופרית אקרמן

אני אומנם לא אובייקטיבית בתור הדודה 'הפולנייה', אבל גאה להציג בפניכם את הישגיו המרשימים של **עדי דיקשטיין**:

גיל: רק בן 17 וחצי (סיים כיתה י"א).

מגורים: רוב הזמן בפנימיית שטיינברג בכפר-סבא (אחת לשבועיים, מגיע הביתה לסופ"ש).

לימודים: במקביל לבגרות בלימודים אקסטרנים, לומד לתואר ראשון במתמטיקה באוניברסיטת תל-אביב.

מוטו לחיים: אין דבר העומד בפני הרצון!

לפני כשנתיים החליט עדי לעזוב את בית-הספר בעין-חרוד ואת הבית ולעבור ללמוד ולחיות בפנימייה בכפר-סבא. עדי הרגיש שהוא צריך מסגרת שונה מזו שהכיר. הפעיל לחץ פיזי מתון על ההורים, וזה עבד!

- **ספר לי קצת על הפנימייה, בבקשה.**

עדי: בפנימייה ישנם ילדים מכיתה ז' עד י"ב. אנחנו מחולקים לקבוצות על-פי שכבת גיל, ואני נמצא בקבוצת "נועם". לכל קבוצה יש מדריכים האחראיים עליהם מכמה בחינות: לימודית, חברתית וגם ברמת הביטחון האישי. המדריכים נמצאים איתנו בקשר הדוק, מעירים אותנו בכל בוקר, מטפלים במשך היום בילדים חולים במידת הצורך, באים בלילה, לשעת כיבוי אורות. גם חובות יש לנו, למשל, תורנויות שירותים ומטבח.

בפנימייה יש הכוונה למצוינות בתחומים של אמנות, תיאטרון, לימודים ובעיקר מוזיקה! וכן שמים דגש על יוזמה ופעילויות חברתיות. אלו נעשות על-ידי כל שכבות הגיל. בשבועות בהם "נשארים שבת", ישנם ערבי שירה בציבור, חידונים, תחרויות ועוד. גם האחריות לגבי תכנים ופעילויות בחגים ובמועדים מוטלת בכל פעם על שכבה אחרת. השכבה שלי ארגנה השנה את פורים: המסיבה נערכה על פי ז'אנר סרטי אימה. התחפשנו לדמויות מסרטי אימה והעלנו הצגה. התסריט, התאורה המשחק – כולם היו באחריותנו.

- **איך זה להיות רחוק מההורים?**

עדי: שונה! יש לזה יתרונות וחסרונות. מחד, מעניק עצמאות, מלמד איך להסתדר בחברה ובחיים ללא תמיכה הדוקה מצד ההורים. החיים המשותפים עם בני גילי יוצרים קרבה גדולה וחברות עמוקה (אני מרגיש שחבריי הם כמו האחים שלי). מאידך, המרחק מהבית הוא חסרון גדול, הגעגועים להורים, לאחים ולמשפחה, ואפילו לאוכל הביתי.

- **כיצד הגעת לאוניברסיטה בגיל כה צעיר?**

עדי: כשהגעתי ל'תיכון גלילי' בכפר-סבא גיליתי שתכנית הלימודים במתמטיקה הייתה שונה מזו שלמדתי בעין-חרוד. נאלצתי לחזור וללמוד חומר שכבר למדתי, זה גרם לי ללמוד באופן עצמאי את כל החומר עד י"ב ולחפש לעצמי אתגרים אחרים.

- תכניות לעתיד?

עדי: כיוון שהלימודים באוניברסיטה דרשו ממני השקעה של שעות רבות, עזבתי את התיכון ועברתי ללמוד במסגרת אקסטרנית. בתחילת יוני סיימתי את הסמסטר השלישי באוניברסיטה. ועוד מעט אתחיל בסמסטר קיץ. אני מתכוון לדחות את הגיוס לצבא בשנה, ועד אז לסיים את התואר.

עזריה ורות - רות ועזריה,

ליד כל גאון יש אישה תומכת, אוהבת, מסורה. גאון? אין מילה אחרת המתארת את עזריה. מגיל צעיר כאשר חש את פסיפס האוכלוסייה שהגיעה ארצה, הוא מתחיל לזרוע תרבות בכל דרך אפשרית: בהרצאות, דרך גלי האתר, בספריו, ואיפה לא? הזרעים הכו שורש, פרחו, התרבו, מיילאו את המכללות והאוניברסיטאות, נעשו לאנציקלופדיות, ושוב הפכו את עמנו ל'עם הספרי'. את פעילותיו של עזריה אי-אפשר למנות. הן כה רבות. בשבילי הקיבוץ שלנו הוא צועד עם רות, בצניעות רבה. הוא שינה את המאה ה-20 וה-21 כמו לוחם עתיק שצועד עם אבוקה לפני ההמונים. לו היה פרס נובל בארצנו - עזריה היה ראוי לזכות בו.

רות אילן-פורת

מה אומרים ילדי כיתה ד' על השנה שחלפה?

יונתן ברץ: השנה הייתה מוצלחת וטובה. לפעמים היו קשיים: שיעורי-בית, עבודות, ריבים עם ילדים. הייתי מוכן שכל השנה יהיה חופש, ושלא נצטרך לעשות שיעורי בית. החלום שלי הוא לשחק כדורסל בברצלונה או במדריד.

יותם חנוכי: השנה הייתה נעימה וכייפית. היו ריבים בכיתה. העבודות המסכמות היו קשות, אך סה"כ - היה בסדר. בקשר לאורך השנה, הייתי מוכן להתפשר על חצי-חצי. צריך ללמוד כדי להיות עם החברים מבית הספר. בעתיד אני מעדיף להישאר בבית-השיטה עם כל הקיבוצניקים. החלום שלי הוא לחיות בארה"ב ולשחק ב-NBA - לוס-אנג'לס.

טל פיאטקה: אני פלד!

- לא, נדמה לי שאתה פיאטקה.

- נכון, אבל כולם מכירים את השם 'פלד'.

השנה הייתה מרגיעה, מהנה מאוד, היו בה הרבה תצפיות בטבע, וטיולים באזור. הייתי רוצה ללמוד חצי שנה, ולשחק כדורגל בכיף עם חברים ולהיות עם המשפחה. הייתי רוצה להיות בריו-דה-ז'נרו, כי אני קצת ברזילאי, מצד אבא שלי. עדיפות לחיים: בית-השיטה.

גיא בן-סימון: השנה הייתה טובה. היו הרבה ריבים וקשיים. הכרתי יותר חברים מהאזור. אני בעד ללמוד שנה שלימה, כמו עכשיו. אם לא נלמד, נצטרך לטאטא רחובות. בעתיד אגור איפה שאמצא עבודה טובה. אם לא אמצע - אגור בבית השיטה.

לכולכם חופש נעים וכייפי!

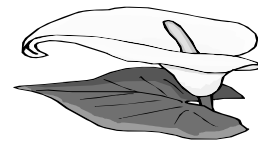
בטורניר הקיץ ע"ש תומר רון ז"ל ממוקמת בית-השיטה (בינתיים) אי-שם בתחתית הליגה. בואו לעודד, העידוד מעיף את השחקנים למעלה!

חברת בית-השיטה
אבלה
על מותה של חברתנו
חיה גוריון ז"ל,
שנפטרה בשיבה טובה
ומשתתפת באבלה של
משפחת גוריון

חברת בית-השיטה
אבלה
על מותו של חברנו
יצחק שרף ז"ל,
שנפטר באופן פתאומי
ומשתתפת באבלה של
משפחת שרף

חברת בית-השיטה
אבלה
על מותו של חברנו
אריה וקסמן ז"ל,
שנפטר בשיבה טובה
ומשתתפת באבלה של
המשפחה

תנחומים
למשפחת הוכשטיין
במות האב
ג'ו יוסף
הוכשטיין

הלוויה התקיימה ב-28.6 בבית העלמין

תנחומים
ללידיה סיפלוביץ
במות האח **הנרי**
שנפטר ממחלה בהרצלייה

אל מלא רחמים / יצחק שרף

אם האל מלא רחמים,
מדוע הינו שוכן במרומים?
אנא, מטובך, בקרנו כאן -
על פני האדמה.

חנוכה, 8.12.10

יש כתובת!

על הוועדה למניעת הטרדה מינית

צבייה דרור טל' 052-8669334

לפני כארבע שנים לקחה על עצמה סמדר סיני, ראש אגף מעמד האישה בתק"מ, לטפל בסוגיית ההטרדות והניצול המיני בקיבוצים. באופן לא מפתיע יצאו סיפורים מהעבר על ניצול מיני של בנות ובנים בתנועה הקיבוצית, והיה ברור שמה שקרה הוא שיקרה. כלומר, אין קשר לתקופה. זו תופעה שכיחה, בעיקר בין קרובים ומקורבים, ולא פחות בסמטאות אפלות ובשבילים חשוכים.

התק"מ פיתח תוכנית הדרכה בעזרה מקצועית עבור "הממונות למניעת הטרדה מינית" בקיבוצים, מושבים ובקהילות אחרות. הקורס נתן מידע ורקע להתמודדות בנושאים שונים: הטרדה מינית בתוך המשפחה, במקומות העבודה, בין בנים, בין בנות, ובכל התופעות הנפשיות והחברתיות הנלוות לאירועים אלה.

עמיחי, שהיה רכז פר"ח נענה לפניית התק"מ ושלח אותי לקורס מרתק זה, והנהלת הקהילה הסמיכה אותי להיות ממונה על מניעת הטרדה מינית בבית-השיטה. ההמלצה של צוות המורים בקורס הייתה - הקמת צוות מלווה שיהיה שותף לליבון המקרים (מבלי לחשוף את זהות המתלונן/ת), ושיגבש תכנית חינוכית למניעת הטרדה מינית בקיבוץ, על כל גילאי האוכלוסיה. הצוות שנבחר לעשיית קודש זו: טל שונרי (שביט), מירי גולן, גלי נצר, עינת גוטסמן (סהר), רונית צרויה, וזוהר גלבוץ (מיימון). הצוות עובד כבר שנתיים, נפגש בעקביות ובמסירות, והשנה בנה תוכנית שעסקה בגילאים הצעירים. כן הוזמנו ההורים לשתי הרצאות חשובות. ההרצאה הראשונה הייתה של עינת גוטסמן (סהר), שהיא פרקליטה במחוז הצפון, ועוסקת רבות בפגיעות מיניות. דבריה סיפקו חומר רב למחשבה והיוו הפתעה בשל ההיקף/הקלות הבלתי נסבלת/ובעיקר, בשל היות החצר הקיבוצית מקום נוח לפעילות עבריינית.

ההרצאה השנייה הועברה על-ידי גלעד האן, שוטר במחוז צפון, המרצה בבתי-ספר על הסכנות הטמונות בשימוש ברשתות האינטרנט - כג'ונגל לעבריינות בכלל, ועבריינות מינית במיוחד. הורי המתנ"ס והמזח"ט הוזמנו במיילים / בטלמשק / וב-SMS, אולם להרצאה הגיעו 3 הורים בלבד...

ההרצאה הייתה מרתקת. ההורים בחרו לא להגיע, אך עליהם לדעת מהן הסכנות בהן מדובר. אני ממליצה להיכנס לאתר של השוטר גלעד האן, שמדריך במדויק ממה יש להישמר בשימוש ברשתות חברתיות.

תפקידי כממונה על מניעת הטרדה מינית, הוא לשמש כתובת לפנייה של כל מי שנתקל/ת בבעיה הקשורה בהטרדה כלשהי. הפלייר והמגנט שחולקו לחברים פותחים פתח לכל אחד להרגיש מוזמן לפנות אליי, או לאחד מאנשי הצוות. אל תהססו, מספר הטלפון שלי פתוח.

איך הייתה שנת 2010

גיל יצחקי, מנהל עסקי וגזבר הקיבוץ

שנת 2010 הסתיימה באופן כללי לפי התוכניות, למעט חריגה אחת משמעותית בתחום **'בית הפז'**, עקב אובדן תמיכת משרד הבריאות. אך לאחר מאמץ רב הנושא הוסדר, וחריגה כזו לא תהיה ב-2011. הדבר הסתייע הודות ל**בוזיי הרצוג** שליווה באופן צמוד וליריב קרין שטיפלו בנחישות בנושא. בלעדיהם הסוגיה לא הייתה מגיעה לפתרונה. בתחום העסקי - מתבצע מעקב מתמיד אחר ביצוע ההסכמים עם הגופים השונים באופן מיטבי, ויש שיפור קטן במקומות שניתן.

בתחום הקהילה:

תקציב שנת 2011, שאושר באסיפות השונות, הינו מאתגר ביותר מהטעמים הבאים:

1. המשך הורדת המיסוי לחברים.
2. חוסר גמישות בתכנית לשינויים ולאירועים, כדוגמת השינוי במחירי המים. כבר היום, ברור שעקב החלטות חיצוניות על מחירי המים, נצטרך לקבל החלטות קשות הכוללות ייבוש דשאים ותשלום על המים. תגובה איטית למתרחש עלולה לייצר גרעון של 300-400 אלף ₪ עד סוף שנה זו, ולבית-השיטה אין מקורות לנושא זה!

אנצל הזדמנות זו כדי להתייחס לעוד 2 נושאים חשובים המתרחשים בבית"ש:

1. **פוליסת הסיעוד הקולקטיבית**: בנושא זה השגנו אורכה לשמירת התנאים המועדפים לחבר, שיבטח את עצמו באופן אישי עד **ספטמבר**. ברורה חשיבות הנושא לכולם, וההארכה שהשגנו תסייע לפעולה נכונה. בימים אלו אנו בוחנים מספר חלופות.
2. שנת 2011 הינה **שנת-מעבר** להפעלת 'האגודה הקהילתית', שבחרה גוף מנהל. התהליך המשותף לחברים ולתושבי ההרחבה הינו מורכב, לא פשוט, וטומן בחובו קונפליקטים רבים. הוא חייב להתבצע בראייה **משותפת** של טובת היישוב כולו, מתוך מבט על העתיד, ולא רק מתוך קשיי היום-יום.
3. **בנייה ב'קו כחול'**: לאחר אישור המהלך תוקם מינהלת לפרויקט, שתכליתה לסייע לאסוף **הגלעדי** לנהל את התהליך במישור החברתי-תכנוני. תהליך זה שבית-השיטה מייחלת לו הינו מורכב, אבל אנו נחושים להתחיל אותו מיידית, ולהביא תוך שנתיים למצב שבו ייבנו בתים רבים.

ומילה אחרונה הקשורה לניהול היום-יומי של המערכת: לפני מספר חודשים נבחר בשעה טובה חבר בית-השיטה לצוות הניהולי. לבחירה ברוב גדול כזה הייתה אמירה בעלת משמעות חשובה לכולנו. אני, כמובן, אעשה כל שביכולתי לסייע לאסוף במשימה הגדולה שנטל על עצמו, ואני מצפה שגם החברים יתנו גיבוי ראוי.

קטן - זה נכון

דורית צמרת

רגע לפני שחצרנו מתמלאת בהלמות פטישים וטרטור מכונות בטון, של בנים ותושבים הבונים ביתם בתוך הקו הכחול (וטוב מאוד שכך!) הנה הרהור, ובצידו הצעה לסדר:

מבין כל הפערים החברתיים שהתפתחו בארץ ובקיבוץ, הפער **בשטח ובנפח הדיור** הוא, אולי, המזדקר ביותר לעין, ומעורר תחושות התנגדות עזות במיוחד: לא רק כי הוא מדגיש ומנציח את ההבדלים ברמת-החיים ובאורח החיים, אלא גם כי הוא אנטי-כלכלי ואנטי-אקולוגי.

הבתים הענקיים הם זוללי קרקע, זוללי אנרגיה ומקלקלי נופים פתוחים. לעיתים קרובות הם גם מחייבים את יושביהם להשתעבד לקילומטראז' הבנוי שלהם ולשרת אותו בעבודה,

בתשלומי חובות ובניקיונות. (ואולי כדאי לשאול, בסוגריים, איך בכלל מצליחים יושבי הארמונות להיפגש זה עם זה, כשמפרידים ביניהם מרחקים כאלה...)

אין כאן, כמובן, געגועים לימי האוהל ולאינטימיות המלחיצה של ימי הצריף הקטנטן, אלא רק תהייה אם גדול יותר - זה באמת תמיד טוב יותר: לא רק לחברה, לסביבה ולאקולוגיה, אלא גם לדיירי-הבית וילדיהם. זוהי, אפוא, הצעה מעשית לבית-השיטה וגם לישראל (ולעולם כולו): להגביל - בחוק, אם אפשר, את גודל שטח הדירה שמשפחה רשאית לבנות לעצמה, למידות המאפשרות חיים נעימים ונוחים, אך גם מתחשבים ואקולוגיים.

ובואו נשאיר מקום לחיים כאלה גם לילדינו ונכדינו אחרינו.

יישר כוח

לחמדה ספר

עם קבלת התואר השני בהוראה רב-תחומית, וקבלת מלגת ריינשטיין למצטיינים.

עבודת הגמר שלה התמקדה בבית-הספר היהודי-ערבי בכפר-קרע שבוואדי ערה.

הנחה: יוסי

כל הכבוד !!

תודה

אני מבקשת להודות לדושו רימון ולגדעון קוטנר על העזרה והתמיכה בהקמת אבן הזיכרון למשפחתי. האבן ממוקמת בבית-העלמין שלנו.

מרשין סגל-פרנקו

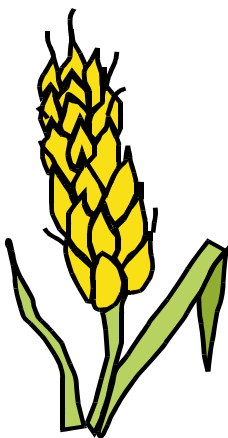
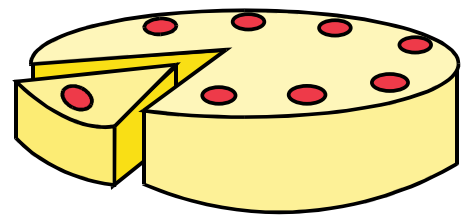
שירות צביקה (רמת-צבי)

טכנאי מכונות כביסה, מ"ש' כביסה, מציית' כלי, תנורי אפייה, מקררים ומגנטי, צו' ene וחמל, וצו'.

אמין, יעיל ומקצועי.
054-6633151

חג שבועות

את שבועות חגגנו בשני אירועים:
בערב החג - חג שדה, שנערך בשיתוף עם
אל"צ, ולמחרת - משחקי חברה ופיקניק.
תודה לכל הרבים שהשקיעו בהכנת החג
היפה. צילומים: דיצי בן-מאיר

מזל טוב
לאידה רשף

לנישואי הנכדה – אפרת ויניב
בתה של פרומקה ועובדיה

מזל טוב
לאירית ושון

להולדת הבן - שי
ברכות חמות
לצביקה קליחובסקי
להולדת הנכד

מזל טוב
לנישואי עפרי ומיתר
ליהודית ואייל שריג
לדליה וניצן סלע
ולכל המשפחות
ברכות לבביות

מזל טוב
למשפחת הדר
לנישואי אמיתי ולירן
שפע ברכות
ואיחולים לכולם

מזל טוב
לרות אורן ומיכאל
להולדת הנכד - עמרי
בן לאמיר ודנה בחיפה
ברכות חמות **לחנה אורן**
סבתא-רבה
להולדת הנין ה-22

מזל טוב
לטל ואיתי שביט
להולדת הבת - עופרי
לרחלה ונתן שונרי
ולכל המשפחה
רוב ברכות

מזל טוב
לענת ותבי

לנישואי נועם ונדב
שפע ברכות
לכל המשפחות

מזל טוב
לדורית וניסן ארנברג

לנישואי יואב ועדי
בבית-ינאי
זר ברכות ואיחולים
לכל המשפחות

מזל טוב
לחן ויאיר

להולדת הבן - שלי
לסבים **אלוירה ומשה גורן**
צרור ברכות ואיחולים
לכל המשפחה

מזל טוב
לשולה וחנוך אלבלק

לנישואי שאול וענת
איחולים וברכות חמות
לכל המשפחות

מזל טוב
לנעמי וגדעון צביק

להולדת הנכדה - ענבר
בת לשרון ואילן
בחפציבה, זר ברכות
לכל המשפחה

מזל טוב
לעמליה ונימי היינמן

להולדת הנכד - רום
בן לעפרי ולירן
צרור ברכות
לכל המשפחה

מה זורה, מה זרה?

@ **עזן בן-אדרת** סיים מסלול קשה ביחידה קרבית מובחרת. לעזן – לחיצת יד חמה, וכל הכבוד!

@ **בטורניר הכדורסל ע"ש תומר רון** ז"ל ממולדת יורדת נבחרת הבוגרים שלנו בביטחון לעבר תחתית הליגה. (אולי זה מעיד על המחסור באולם ספורט. לא אולי - בטוח!)
@ **טלי שמחוני-פרג** (אשתו של רביב) אוצרת תערוכות במקצועה, חנכה לאחרונה תערוכה חשובה של הצייר **משה קופרמן** בלוחמי הגטאות. מומלץ לראות.

@ חנות בגדי ילדים בשם **'תפו'** נפתחה בבית 'עלמות'. מעצבת הבגדים היא - **איילת לבן**. מוזמנים לראות ולהתרשם.

@ **ארז שטיין** יוביל מעתה את תהליך שיוך הדירות הנמצא כבר לקראת סיומו. בהצלחה!

@ תבורך משפחת **האריס ניצן ושרית** וילדיהם - **אייל, דניאלה, יותם וסיוון**, שהצטרפו כתושבים לקהילתנו. ברכות חמות!
@ לבתיהם בהרחבה נכנסו **אסף וסינטיה כהן** וילדיהם **עידו ועמית**. בשעה טובה לכולם!

'שיטים' סוף שנת הלימודים עלון בית-השיטה

ו' בתמוז תשע"א, 8 ביולי, 2011

גיליון מס' **2791**

עריכה ועיצוב: **אפרת שלם**

מערכת: **ניצה וינקלר, עפרית אקרמן,**

סמדר גלבווע, עמית הגלעדי, ענת

ענתבי קריקטורות: מוני מרוז

הגהה: **נטע גלבווע**

צילומים: **דיצי בן-מאיר**

C זכויות שמורות

@ **'חג שבועות תעשה לך'** - איזה חג מדהים היה לנו! תודה לצוות החג, לאל"צ ולכל מי שתרם להצלחתו ע"י עבודה קשה, השקעה, רעיונות וביצועים, שהביאו לחג ביכורים מקסים...

רותי, ועדת תרבות

וגם **ל"ג בעומר**: לאחר המאמצים, החיצים, הקשתות, הפיתות והמדורות, הזיעה והמאמץ נשאר להגיד תודה על ל"ג בעומר שכמוהו לא נראה במחוזותינו.

לכל הצוותים, וכמובן, לאימהות שנרתמו להכנת הבצק, **וליהלי גל** שלנו על ההגברה - תודה רבה!

@ מסיבת סיום מרגשת נערכה בחצר הגן לבוגרי **'גן ורד'**. 7 ילדים מסיימים פרק חשוב ואיכותי בגן, ועולים לכיתה א' בתשע"ב. ברכות חמות לילדים החמודים, ותודות לצוות המצוין שבראשו עומדת **אירית ירדני** הגנת הוותיקה שלנו.

@ בריכת השחייה נפתחה לרווחת שוחרי השחייה. המציל הוא **עפר חנני**, תנו לו כבוד. אחראי על הבריכה: ידידנו **אלעזר בהיר**. אז, שתהיה לנו עונת רחצה נעימה ובטוחה.

@ ברכות חמות ל**אלוירה גורן** שהחליפה את שרה תרשיש בריכוז הגיל הרך. בהצלחה לאלוירה ותודה לשרה.

@ בצער ובעצב נפרדנו מ'**מלוא הטנא'**, חנות בוטיק למזון אורגני (ולא רק), שכיכבה אצלנו במשך 6 שנים והעניקה ארומה לחיינו. **למלי ובני ברוד** שמורה זכות ראשונים בהיותם החלוצים שהקימו עסק עצמאי בקיבוץ, שאחרי ההפרטה. תודה לכם מכל תושבי בית-השיטה. נהנינו לבוא בשערכם, הצליחו בהמשך הדרך.

@ בשעה טובה החלו עבודות ההכנה להקמת מגרש **כדורגל חדש**, עם מדשאה גדולה, גדרות ושערים. המימון ע"י הטוטו.

